ALENA MORNŠTAJNOVÁ

TERIBEAR

ZÁHADA VYLOUPENÉHO SKLENÍKU

ilustroval: Vladimír Žák

Teribear Záhada vyloupeného skleníku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Mornštajnová
Teribear Záhada vyloupeného skleníku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Milé děti,

Teri není jen obyčejný plyšový medvídek. Je to kamarád, který se nebojí vydat za dobrodružstvím, pomáhat druhým a věřit, že i malé srdce dokáže velké věci.

V tomto příběhu poznáte, jak důležité je přátelství, odvaha a vzájemná pomoc i ve chvílích, kdy přicházejí nečekané zkoušky. Někdy stačí jen podat tlapku a nebát se jít dál společně.

Přeji vám, aby vám Teri připomněl, jak silní dokážeme být, když držíme při sobě.

S láskou

Restorio

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

NAPSALA

Alena Mornštajnová

TERIBEAR

ZÁHADA VYLOUPENÉHO SKLENÍKU

ILUSTROVAL

Vladimír Žák

Albatros

Obsah

Záhada velkého kufru 10

Jak se stát detektivem 16

Víc hlav víc ví... 24

Pozvání na larvový guláš 32

Jak připravit paní Sojkovou o řeč 40

U lišky Elišky 48

Rada výra Buba 56

Noční hlídka 64

Potopa 72

Zachraňte paní Krtkovou! 80

Pátrání pokračuje 88

Nevděčná kuna Maruna 96

Co šustí v listí 102

Lež jako věž 110

Past na zloděje 118

Záhada velkého kufru

Co se to děje? Co je to za povyk? Proč Tom pobíhá po pokoji? A proč na podlaze leží kufr?

Medvídek Teri sklouzl ze svého oblíbeného místa na poličce, odkud měl krásný výhled po celém pokoji a do zahrady. Mít výhled do zahrady považoval Teri za obzvlášť důležité, protože tam bydleli jeho přátelé. Veverka Simonka měla byt v dutině vysokého smrku a veverčák Filip kousek vedle, ve větvích dubu. Hned za plotem si postavila hnízdo rodina Sojkových a o kousek dál obývala noru liška Eliška. Teri potřeboval vědět, jak se mají a jestli náhodou nepotřebují jeho pomoc.

A někdy ji opravdu potřebovali. Třeba minulý týden se veverce Simonce přetrhla gumička, která jí na čumáčku přidržovala brýle, a v tu chvíli se jí sesmekly a byly pryč. Zkuste najít brýle, když bez nich skoro nic nevidíte! Když Teri Simonku zahlédl, jak běhá ve vysoké trávě sem a tam, bylo mu hned jasné, že něco není v pořádku. Vyrazil a pelášil veverce na pomoc, co mu krátké nožičky stačily. Jenomže jak pospíchal, nedíval se, kam šlape, zakopl o drn a upadl. Bohužel přímo na Simončiny brýle.

„Asi jsem je už našel," pronesl poněkud rozpačitě a zvedl brýle ze země. Skla zůstala naštěstí celá, ale jedna nožička se ulomila.
Simonka měla co dělat, aby se nerozplakala.
„Nebreč, Simonko," utěšoval ji Teri. „To se spraví."
Samo se to samozřejmě nespravilo. Protože samo se nikdy nic nespraví. Ulomenou nožičku připevnil k Simončiným brýlím Tom. Tom totiž uměl opravit a vyrobit všechno – vlastně skoro všechno – a Teri byl na šikovnost svého kamaráda moc hrdý.
Teri s klukem Tomem patřili k sobě. Starali se o sebe. Tedy Tom si myslel, že on se stará o Teriho, ale ve skutečnosti Teri dohlížel na něj. Když Tom spal, tiskl se k němu svým hebkým červeným kožíškem, hřál ho, když mu byla zima. Dával pozor, aby se neotlačil o stěnu, a hlavně – a to bylo ze všeho nejdůležitější – odháněl od něj špatné sny.
A teď se díval, jak Tom snáší trička, kraťasy a mikiny na jednu hromadu a snaží se je nacpat do černého kufru. Úplně nahoru položil vlastnoručně vyrobený luk a tři šípy z proutků černého bezu. Ha, pomyslel si medvídek. Vyrážíme na cestu za dobrodružstvím.
Zatahal Toma za nohavici. „Kam pojedeme, náčelníku?"
„Na tábor, přeci." Tom se narovnal. „Neviděl jsi někde moji novou indiánskou čelenku?"
Teri vytáhl modrou krabici zastrčenou pod postelí. Byla to krabice, ze které kdysi přišel na svět a ve které teď s Tomem uchovávali své nejcennější poklady. Vytáhl z ní dvě čelenky ozdobené pírky, které jim darovala paní Sojková. Tu menší si nasadil na hlavu a větší podal Tomovi.
„Jsem připraven, náčelníku."

Tom si od něj vzal čelenku a strčil ji do kufru. „Připraven na co, Rudý medvěde?“
Abyste tomu rozuměli, Rudý medvěd bylo Teriho indiánské jméno. Říkal mu tak ale jenom Tom, protože žádného jiného indiána Teri neznal. Ostatní kamarádi mu říkali prostě Teri. A veverka Simonka mu někdy říkala popleto. Ale to jenom tehdy, když se mu něco opravdu nepovedlo nebo něco špatně pochopil. Jako třeba teď.
„Jsem připravený k odjezdu na indiánský tábor, přece,“ odpověděl Teri.
Ale Tom se k němu obrátil a rozpačitě si odkašlal. „Víš, Teri, ty se mnou na tábor nepojedeš.“
To Teriho překvapilo. „Proč ne? Vždyť s tebou jezdím všude. K babičce a dědovi, v zimě na hory a v létě jsme spolu byli u moře. Tak proč mě s sebou nechceš vzít na indiánský tábor? Snad si nemyslíš, že bych to nezvládl? Bojíš se, že bych se ztratil?“
„Ale ne, vůbec ne,“ zavrtěl hlavou Tom. „Já vím, že jsi šikovný medvěd.“
„Takže můžu jet s tebou? Pomůžu ti nést kufr.“ Teri popadl madlo kufru a mohutně zatáhl. Kufr se nepohnul ani o centimetr, zato Terimu málem praskl šev na bříšku.
„No, víš... Ale ty se mnou nemůžeš jet. Protože, protože...“ Tom se zamyslel a váhavě se kousal do rtu, jako kdyby mu to, co se chystá Terimu říct, bylo nějak nepříjemné. Pak se najednou rozzářil. „Copak jsi zapomněl? Budeš mít důležitý úkol. Musíš hlídat skleník. Vždyť jsme ještě nepřišli na to, kdo tam vyvádí ty neplechy. Už je nejvyšší čas najít pachatele!“

NADACE
TEREZY MAXOVÉ
DĚTEM
CZ
TERIBEAR
'26

Jak se stát detektivem

Dům, kde Teri s klukem Tomem a jeho rodiči bydlel, obklopovala zahrada. Vcházelo se do ní brankou, která trochu vrzala, což bylo dobře, protože všichni obyvatelé domu i zahrady věděli, že někdo přichází, a nepotřebovali zvonek. Od branky vedla k domu cestička vysypaná pískem a lemovaná stromy. Nejvyšší ze všech stromů byl smrk, na kterém bydlela Simonka. Moc si své bydlení pochvalovala, protože měla báječný výhled nejen do zahrady, ale i do lesa, který začínal hned za plotem. Tedy když si zrovna nezapomněla nasadit brýle. Byla totiž krátkozraká. Měli byste ale vědět, že jí brýle moc slušely.

Kousek od smrku stál dub Simončina bratránka veverčáka Filipa. I on byl se svým domkem postaveným z větviček, listí, trávy a mechu spokojený, obzvláště na konci léta a na podzim, kdy dozrávaly žaludy. Filip byl totiž trochu líný, a tak mu vyhovovalo, že nemusí pro zásoby na zimu nikam daleko.

„To si jen tak lehnu na větev," chlubil se veverce Simonce, „natáhnu tlapku, utrhnu si jeden žalud nebo dva a šup s nimi do pusy. Ráj, Simonko, co ti budu povídat, je to prostě ráj!"

'26

Na druhé straně cestičky, na místě, kde nejvíc svítilo slunce, stál skleník.
„Kdyby záleželo na mně," tvrdil kluk Tom, „hned bych ho zrušil. Vždyť jenom překáží a jsou s ním samé nepříjemnosti."
Tím měl na mysli, že nepříjemné bylo, že se na něj rodiče zlobili, když při nacvičování střelby z praku jednu skleněnou tabuli rozbil. Omylem samozřejmě. I když asi nebyl nejlepší nápad připevnit si terč právě na stěnu skleníku. A navíc ve skleníku rostla zelenina. ZE-LE-NI-NA – už je vám to jasné? Ukažte mi dítě, které má rádo saláty, papriky, okurky nebo rajčata. Možná nějaké jsou, ale Tom k nim nepatřil.
Takže když se ve skleníku začaly dít divné věci a maminka lamentovala nad překocenými květináči a mísami se sazenicemi, polámanými rajčaty, vyrytými paprikami a nakousanými okurkami, nijak zvlášť ho to nevyvedlo z míry. Víc ho rozhořčilo, až když se neznámý pachatel pustil do jahod. Ty totiž Tom na rozdíl od zeleniny miloval. Obzvlášť se šlehačkou. A když maminka pronesla: „To snad není možné, v tom skleníku asi řádí nějaký duch," rozhodl se jednat.
„Teri," řekl svému plyšovému společníkovi, „nedá se nic dělat, musíme zasáhnout."
„Jako dva odvážní indiáni?" zeptal se Teri.
„Ne," odpověděl Tom. „Tohle není případ pro indiány, ale pro dva chytré detektivy."
Vytáhl z modré krabice s poklady lupu a zápisník na poznámky, popadl Teriho za packu a společně se vydali ke skleníku prozkoumat terén. Nejdříve si důkladně prohlédli nepořádek, který za sebou neznámý pachatel (nebo snad pachatelé?) zanechali. Nakoukli pod převrácené květináče, prohlédli poničené rostliny,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Teribear Záhada vyloupeného skleníku*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.